(15/8)

По дрібні важкім отруєнню
знов тримкає вища мідь,
Непаче дніпро полему нарон
Здиймати ~~вся~~ духи огень.

Що щастям, стокочи здавалось,
По полему тепла вертова,
Під нею жали і любови
Не зал-ся іще тепер нова.

Не дашла ще, гніла, струнилась,
Хоч я мовляв її дніпро-
Враз вітер повіяв, щоб поміл-
Теперти мою іскру прийняти!
Ні, годі, не буду гаснути!
Найдухає вічний огень!
І серце витрвеся, та відпочне
Турмовать хвиля огень!

II

Душе моя! Душе сумні ночі!
Мов пустеля острий камінь сиротобі
Роками носить у німому болю
~~Високи~~ ~~вся~~ ~~в~~ чорнотні очі
Той камінець у сторону серцу
Не перетнить, — так жаль у ~~душа~~ о тобі
~~Любов~~ ~~Ти~~ ~~к~~ ~~в~~ ~~тепер~~ потому любов давно
У серці моєму і надрно-мовно
Їй смерти, смерти!
Душе моя! Мов кинар утеки прецвіт
Так ти зросла до мною перогрівно.
Чи гріх гнева надуму я полонну
Мусить, коли не можу той неливну
Тебе віддерти.

53

Лице твоє, чарне і невинне
Отсе над враз усмішкою моєю.
І вчати ту, мов поневолитиме,
І щастя мій на тебе не сідає,
Ні щастя гнана. Чита повернута-ц,
Як сонце сила ти передомною.
Я мов твій блеск, коз їй-мині ганьком
Арфою, бо мне їй, на їй
Розпучені! Уже, що щастя буде тоне
~~Дальшого~~ Ти мусь дістанеш — а мині дитина
Вічний шаль!

Дуже ночі! Ночі та так чудна,
Тобі подалека ти і недосягла!
Тому ночі дуже тебе бачить,
Тобі на мене й глянуть не забула?
А мій летить Індрик пеневним по чорно
За вогнисто пригнаючи очи,
Ан поки ер стадійний мене на
не лоне, ~~й кінь кінь кінь кінь~~
не обдіймить ~~ти~~ вистелять по шахом?

II

Я не прод! Часто, щоб здрить
У серці моєму мурку,
Я чистий образ твій убить
Зимав простягну руку.
Я з ву-лиці болото брав,
Калінч крепенькі,
І Індрив в тінну чуть твою,
А лице твоє пречисте.

Я мов безрозумний мотуль,
Мов пяний у нетяли,
Хоч чув, що ~~у~~ гаснє серце мов,
Простягнули руками